

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Căutarea de-abia începe...

Iulian Ghica

Andrei: un tânăr plăpând, inteligent, sociabil și vesel. Andrei: un adevărat căutător. Căutarea sa a început cu ceva ani în urmă. Se pare că Andrei are darul de a se intersecta cu persoane de bine, cu persoane care să-i fie călăuze o vreme către răspunsurile căutării lui. De la o călăuză la alta, apare conștientizarea obiectului căutării: Îl caut pe Dumnezeu, rostește într-o bună zi sufletul lui Andrei.

Căutarea continuă, pe calea logicii, a rațiunii. Dumnezeu e perceput la început cu un Manual cu înțeles logic și coerent. Căutarea continuă multă vreme. E vorba de ani. Participă la dezbateri prin licee, apoi organizează el dezbateri pe diverse teme prin licee. Ajunge cu dezbaterile și la un anumit liceu. Acolo, un mădular al Bisericii Nemeia participă la dezbateri. Apoi urmează o invitație simplă la Biserică. Andrei vine. E atent la cântece, dar mai ales la predică. Predica îi răspunde la multe întrebări și i se adresează unor frământări reale din inima sa. Vine și următoarea duminică. Aceeași minune: *Logosul* îi vorbește frământărilor inimii lui. Vine și următoarea duminică. Deja vine duminică de duminică. Urmează apoi

vizitarea unei Biserici de casă? Dar de ce numai una? Vizitează vreo zece! *Logosul* continuă să îi vorbească. Are loc revelația. De fapt, nu predica, nu predicatorul, nu textul Bibliei, ci *Logosul* Întrupat, Isus Hristos, Autorul înviat al Cărții, este cel care îi vorbește în mod direct și personal. E vocea inconfundabilă a Creatorului iar inima sa o recunoaște ca și cum ar fi cunoscut-o din eternitate. Mare uimire: *Dacă Dumnezeu îmi vorbește, înseamnă că nu e un Manual, ci o Persoană!* E ceva rațional și totuși dincolo de rațiune. Căutarea continuă. Textul sacru este citit și studiat cu mare interes de inima lui Andrei. Ajunge la subiectul botezului: *Trebuie luat deci botezul și cât mai repede! De ce nu chiar azi? Azi e ziua botezului. S-a ajuns aici pentru că, la fel ca Saul de pe drumul Damascului, sufletul căutorului nostru drag și-a pus două mari întrebări: Cine ești, Doamne?, și, Ce vrei să fac? Ziua botezului pare a fi dovada găsirii răspunsurilor. Dar, dragă Andrei, căutarea de-abia începe... Mulți credincioși au găsit repede răspunsurile la cele două întrebări... Spre deosebire de ei, apostolul neamurilor nu le-a găsit cu adevărat niciodată. Până în ziua martirajului său a căutat cu ardoare să afle răspunsul la cele două întrebări... și chiar azi, în eternitate, căutarea sa conitnuă... Dragă căutător, azi e o zi de sărbătoare, așa că ne bucurăm. Dar nu uita că adevărata căutare de-abia începe. Să nu găsești niciodată răspunsul. Cu cât anii trec, să te întrebi mai cu ardoare: *Cine ești, Doamne? Ce vrei să fac?* Frumusețea lui Dumnezeu e eternă, și la fel și frumusețea voii Sale pentru noi. Nu te mulțumi niciodată cu puțin din Cel ce te-a chemat să-i fii fiu și slujitor.*

Iubita mea prințesă,

Liliana Ghiurțu

Astăzi Mirele Ceresc se apropie de poarta inimii tale și-ți șoptește delicat: Ești frumoasă de tot iubită și n-ai nici un cusur!

Vreau să știi că astăzi în Cer este o mare sărbătoare! Iubitul inimii tale, Fiul cel Înviat, este gata de Nuntă și alaiuri întregi de îngeri cântă cu bucurie și freamătă de nerăbdare. El Însuși și-a pregătit o rochie și o cunună specială ca să te primească în îmbrățișarea dragostei Lui. Crede, și vei vedea cu ochii tăi cum Cerul își deschide mantia de stele! Privește, și vei vedea frumusețea Celui ce te prețuiește în mod unic! Pentru că ești a Lui și ești pusă deoparte încă dinainte de veșniciei, doresc să cunoști Cuvintele Adevărului. Iar atunci cand necazul te va copleși și îți va străpunge sufletul, Cuvintele Lui să fie ca o candelă vie în clipa încercării, în întunericul nopții. Citește-le, pune-le adânc în inima ta, ca o pecete, pentru ca dușmanul să nu le găsească și pentru ca spaima sau frica să nu-ți răvășescă ființa niciodată. Doresc să ai o inimă plină de bucurie, să fii încrezătoare până la capăt în Cel ce te cunoștea mai înainte să te fi născut! Nu te teme de furtuna din miezul nopții și nici de vântul ce suflă cu putere

peste viața ta. Nu-ți fie teamă de oameni, nu fugi din fața încercărilor, caută neprihănirea, păzește-ți ochii de nimicuri și nu-i lăsa să vadă putrezirea.

Dorința Lui pentru inima ta este să mângâi, să îmbrățișezi, să ierți, să uiți răul ce ți s-a făcut, să-i prețuiești pe frații tăi și să-i iubești pentru că ei sunt niște veghetori în viața ta și numai împreună cu ei vei putea ieși biruitoare. Iubește-ți aproapele fără rest, așa cum te iubește El! Fii o lumină printre oameni și caută să împlinești voia Lui în fiecare zi! Ce să-ți mai spun, iubita mea prințesă? Aș vrea să-ți arăt cât de mult te iubește Cerul și cu ce drag privesc toți cei de sus la ceea ce ești tu astăzi! Îți mai aduci aminte? Îmbrățișările bunicilor, săruturile și mângâierile Doinei...grija ei nespuse de mare pentru sufletelul tău! Sigur că da! Ai încredere în Cel ce ține Universul în mâna Sa, pentru ca în Ziua A ceea să poți vedea tot Cerul și pe toți cei dragi alături de Mirele Etern! Nu uita, El este cu Tine în fiecare zi și se bucură de tine pentru că ești a Lui Mireasă!

Cu mare drag, te îmbrățișează mama, tata și micul prinț Teo! Lăudat să fie Domnul, în vecii vecilor! Amin! (în amintirea lui Bubu care te-a iubit atât de mult... astăzi 11 noiembrie, când ar fi fost ziua lui, vă sărbătorim așa cum și-ar fi dorit, printr-o mare sărbătoare!)

Fatima...

Până să ajung să o cunosc pe Fatima, nu eram chiar sigură că poți să simți o conexiune puternică cu o persoană total necunoscută, chiar din primele momente. Fatima reușește să mă

surprindă de fiecare dată! Îmi aduc aminte când a vizitat grupul de casă Shalom prima dată, când toți stăteam împreună la sfârșit: a venit și m-a îmbrățișat cu dragoste iar mie mi s-a părut un lucru cam ciudat. I-am răspuns la îmbrățișare, dar cu o oarecare reticiență, ceea ce a făcut-o pe Fatima să îmi spună: „Așa sunt eu, îmi place să ofer multă dragoste!”. Am făcut schimb de numere de telefon, și chiar din primele seri am început amândouă să discutăm cel puțin o oră pe ceas! Ne sunam și ne sunăm aproape zilnic și de fiecare dată nici nu ne dăm seama cum trece timpul.

Când am început noi să ne întâlnim și să discutăm, eu treceam printr-o perioadă mai dificilă. Am învățat amândouă să ne ridicăm și să privim cu mai multă credință spre Dumnezeu. M-a surprins bunătatea, dragostea, dăruirea, sinceritatea și deschiderea ei, precum și setea după Cuvântul lui Dumnezeu! Acest lucru m-a făcut să îi ofer cu toată căldura încrederea mea, fapt pe care nu l-am făcut cu ușurință niciodată. Nu am mai întâlnit o persoană care să evolueze așa de repede și frumos în relația cu Dumnezeu. Am reușit să clădim o legătură profundă prin faptul că nu ne-a fost frică să ne facem vulnerabile una în fața celeilalte. Recunosc că la început am fost reținută, însă seara în rugăciunile mele mă gândeam la Fatima, iar în fața lui Dumnezeu am zis: „Doamne, dacă Tu crezi că eu pot fi prietena ei, în orice moment, și dacă o pot ajuta în orice fel, eu las totul în mâinile Tale! Mă deschid cu toată inima și îi ofer tot ce pot eu, pentru ca să vadă dragostea Ta pentru fiecare din noi”. Dragostea lui Dumnezeu m-a făcut și pe mine să conștientizez ce valoare are credința și principiile de viață ale unui creștin. Nu am regretat niciodată că m-am făcut vulnerabilă, ci acest lucru a ajutat la consolidarea prieteniei noastre. Mă bucur foarte mult să o am pe Fatima ca și prietenă apropiată, căci ne asemănăm în unele privințe, în special când e vorba de tendințe excentrice!

Raluca Vulpe

Am fost fericită și când am putut să îi dăruiesc prima ei Biblie; își dorea foarte mult să citească Cuvântul lui Dumnezeu. Țin minte că venea la grup și tot spunea că nu are Biblie, iar eu și Anca ne-am gândit să căutam prin Bibliile noastre una numai bună pentru ea. La următoarea întâlnire pe care am avut-o, țin și acum minte că mergeam la un concert al trupei Fără Zahăr. Deși contextul nu era chiar potrivit discuțiilor biblice, eu i-am dăruit Biblia cu mare bucurie. Nu mă așteptam să citească din prima seară, însă chiar a doua zi mi-a spus că Psalmii o atrag.

Îmi aduc aminte când odată m-a sunat duminica, era tristă și supărată pe viață, iar eu nu știam exact ce să îi spun. Nu am avut o discuție lungă, însă, după puțin timp am sunat-o din nou și i-am fredonat versurile „Tu-mi ești putere-n slăbiciuni... Și-mi ești comoara ce-o doresc” (cu tot cu melodia originală pe fundal). De multe ori Fatima m-a inspirat să îmi aduc aminte de melodiile creștine care au avut impact în viața mea. Ea a contribuit la întărirea credinței mele.

Pe când începea Fatima să frecventeze grupul, eu nu am crezut că ea își va mai dori să vină în mod constant, însă Fatima a venit cu conștiinciozitate la întâlnirile noastre de peste vară. Dumnezeu a lucrat la inima ei în ascuns și schimbările nu au întârziat să apară. Am început să o văd mai serioasă și cu mai multe preocupări legate de principii importante în viața unui creștin. Cu fiecare întâlnire a grupului, în inima ei se producea o schimbare, fie că era vizibilă sau nu celorlalți, inima ei începea să se modeleze după caracterul lui Dumnezeu. Apreciez mult credința ei în Mântuitorul nostru și dragostea pe care o are față de Adevăr. Sunt sigură că din momentul în care Fatima a realizat că avem un Dumnezeu plin de dragoste, inima ei a început să se schimbe. Știu că Fatima nu a ajuns în biserică în necunoștință totală de Dumnezeu, ci mereu a avut-o aproape pe bunica ei ce a călăuzit-o spre citirea și aprofundarea Bibliei.

Draga mea Fatima, doresc ca Dumnezeu să te călăuzească pe acest drum, și să te binecuvinteze în alegerea pe care ai făcut-o. Știi că în viață nu trecem doar prin momente fericite, ci și prin multe clipe de încercare. Îmi doresc să fii aproape de tine în toate etapele! Știu că Dumnezeu veghează asupra copiilor Săi în fiecare zi și îți doresc ca flacăra iubirii pentru Cuvânt să nu se stingă niciodată!

Atenție, Gloria deține ceva extrem de valoros!

De la Teo

Emma Ghercă

Gloria este una dintre persoanele de care mi-am dorit întotdeauna să mă apropiez pentru a o cunoaște.

Probabil discreția și tăcerea ei au stârnit în mine o curiozitate. Din exterior bănuiam că traiește ceva, iar când o auzeam vorbind, rămâneam uimită să văd că e total opusul a ceea ce credeam eu. De asemenea am remarcat cu invidie (în sensul bun) că obișnuiește să spună ceea ce gândește cu adevărat, fără a-i fi teamă de reacția celor din jur.

Nu știu dacă acestea sunt caracteristicile tale principale, dragă Gloriuța, dar faptul că mie acestea mi-au fost descoperite, înseamnă că prin tine Domnul dorește să mă încurajeze în achiziționarea unor arme extrem de valoroase: sinceritatea și tăcerea.

Scumpă Gloria, bun venit în armata Neemia și mult spor în a ne păzi pe noi toți cu armele tale atât de periculoase!

Dependenta de tine și de întreg Trupul Bisericii,

Draga Gloria,

Te iubesc foarte mult, mă bucur că ești sora mea, mulțumesc că te joci cu mine. Îți doresc să fii sănătoasă, să nu mori, și să mă iubești pe mine și pe Doamne-Doamne. Să faci ce vreau eu... Tu ești pentru mine o soră iubitoare.

De la Teo, cu drag,
pentru Gloria!

Despre mine

Cred că primul lucru pe care l-aș spune despre mine este ca am o t e n d i n ț ă naturală de a mă semeși, de a fi mândru și de a mă bucura de fructele pe

care, vorba vine, le fac eu să crească. Sau culmea, de ce face Altul, mai mare decât mine, cu mine, prin mine, pentru mine. Foarte multe pronume personale de persoana I, după cum se observă.

Din fericire, la rezolvatul acestei probleme mă ajută Cineva mai avizat decât mine. Și face o treabă foarte bună. Deoarece prin asta pot să văd mai bine și mai clar cât de mare, de puternic, de înțelept, de blând, de grijuliu, de răbdător și de bun este El față de mine, care sunt un fir de praf în vânt. Și chiar dacă mie mi-ar fi plăcut să mă ajute mai mult la alte lucruri, până la urmă tot cum vrea El este mai bine pentru mine. Și cred că o să îmi fie foarte greu să mă obișnuiesc cu gândul ăsta. Și nu doar să mă obișnuiesc, ci să trăiesc prin el. Căci de-acum încolo, va trebui să las pe Altcineva să decidă pentru mine. De-acum încolo, va trebui să mă golesc de mine însumi, și să devin cum vrea El, nu cum vreau eu.

Andrei Amariucăi

Am auzit spunându-se, apropo de asta, că după botez, primești un trup nou, un trup care nu mai răspunde la aceleași chemări ale păcatului, sau la aceleși ispite și tentații. Sincer, eu cred că trupul meu nu va primi niciun fel de schimbare la față. Trupul meu va fi la fel. Doar că de-acum încolo, acest trup al meu va avea pe el o pecete, un simbol cu rezonanță spirituală, și prin el, prin decizie și prin mintea mea va trebui să reprezint pe Adevăratul Rege al pământului. Și pentru asta, voi avea de luptat cu aceleași porniri, poate chiar cu unele mai mari, și mai încolo cu altele și mai mari, pentru ca Slava lui să strălucească, și pentru ca să-I îndeplinesc chemarea. Dacă până acum aș fi făcut-o pentru ca eu să fiu văzut într-un anumit fel de alții, de-acum, se schimbă foaia.

Altceva ce aș mai spune despre mine, este că îmi place să întorc lucrurile pe toate părțile. Să le văd toate fețele, și dacă nu le văd, să le caut. Probabil prin asta am ajuns să Îl caut pe Cel Sfânt. Și primele mele întâlniri cu El nu au fost atât de plăcute pentru El, mă gândesc. Din cauză că El, încercând să mi Se arate, m-a îndreptat spre un îndreptar de-al Său, spre cartea Lui, Biblia. Iar eu, în loc să mă gândesc la Autor, sau la cum este El, sau la cine este El, am preferat să mă adâncesc în „manualul” Său, și să îl întorc, și să încerc să îi găsec tot felul de explicații raționale și de date istorice. Fără să îmi dau seama, Îl cam ignoram, dar până la urmă, m-a scuturat oleacă (oleacă mai tare și de mai multe ori și prin mai mulți), încât, până la urmă mi-am dat seama că nu mă uitam unde trebuie. Iar acum, pentru că am înțeles cât am putut din faptul că El este Dumnezeu, și că a murit pentru ca eu să trăiesc în El, m-am decis să Îl urmez până unde vrea El.

Mesaje pentru voi...

Ana Medeleanu

Dragă Roxi,

Mă bucur de timpul petrecut împreună în tabără și de faptul că am început să cunosc o inimă ca a ta, îndrăgostită de El. Îți doresc să rămâi mereu cum esti astăzi: plină de bucurie, de dragoste, de credință. Domnul să te binecuvânteze pentru decizia pe care ai luat-o!

Andrei,

Mă bucur pentru alegerea ta și îmi doresc ca doar la umbra aripilor Sale să găsești adăpost, alinare și ocrotire. Fie ca belșugul Casei lui să te sature din plin, căci la El este izvorul vieții și prin lumina Sa vedem lumina!

Dragă Ioana,

Nu pot să cred cât de repede a trecut timpul, iar tu ai crescut mult. Astăzi, când nu îmi pot opri obraji să zâmbească, iar urechile îmi sunt umplute de cântecul îngerilor, îți doresc ca Dumnezeu să fie stânca ta de adăpost și țința spre care tu să alergi cu credință și curaj!

Scumpă Gloria,

Soarele, zâmbetele, finețea, bunul gust și mai ales prietenia neprețuită sunt lucrurile ce m-au înconjurat încă de acum 14 ani (da, așa mult a trecut de când eu și Gloria ne-am cunoscut), când mintea mea de copil rătăcea în imaginație fără a conștientiza viața și ce pot învăța de la oamenii din jur (acest lucru nu prea îmi iese nici acum). Pe atunci, prietenia noastră nu era foarte conturată, însă, cu timpul, Domnul a așezat în viețile noastre momente foarte prețioase dar și unele tensionate ce au avut rolul de a ne apropia. Noptile (ne)dormite în care aveau loc tot felul de discuții

interesante, orele petrecute la telefon povestind “Ce am mai făcut azi...” și de asemenea replica: “Trebuie să stai în dreapta mea. În stânga nu te pot îmbrățișa.”, m-au făcut să îmi doresc să cunosc tot mai mult din inima ce varsă atât de multă prietenie peste mine.

Dragă soră, ASTĂZI, când tot Cerul se bucură și din ochii lui Isus curg lacrimi de fericire, îți doresc să trăiești din belșug viața pe care ai primit-o prin sângele scump al Mielului. Mireasma Scripturii să-ți călăuzescă pașii pe drumul Sfânt, să mergi mereu înainte, oricât de greu ar fi!

Frânturi din viața Ioanei-Sofia Boca

Ligia Boca

Un vis pe care l-am avut când locuiam într-un apartament în Podu Roșu, în Iași. Se făcea că noi (familia Boca) locuiam la casă, am urcat niște scări la mansardă, în dreapta era o cameră cu două pătuțuri roz, și o voce mi-a zis: *Ligia, stai liniștită, vei avea 2 fetițe în curând. Ele vor veni la vremea potrivită, tu doar stai liniștită!* (februarie-martie, 2000)

"-Vom avea un copil!!!" (luni, 15 mai 2000)

"-Vi s-a născut o fetiță, dle Boca. Să vă trăiască!" (luni, 8 ianuarie 2001)

"-Daniel și Ligia, din toamnă veți sluji un grup de casă!" (ne-a spus dl Costel, iunie 2001)

"-Tița" (Ioana la 6 luni - de la fetiță - primul ei cuvânt - iunie 2001)

"-Tati, te iubesc!" (Ioana, 1 an și 2 luni - prima ei propoziție)

"-Uite litera A și uite și litera M, de la MAMA!" (Ioana, 2 ani și 3 luni);

"-Mami, tati, aș vrea ca pe frățioara mea să o cheme Lavinia Maria!" (Ioana, 2 ani și 6 luni)

"-Jos la picioarele-ți, stau adânc plecat, în prezența Ta sunt ingenuncheat" (prima melodie cântată de Ioana - aproape 3 ani);

"-Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic... Psalmul 23" (primul Psalm învățat de Ioana - aproape 3 ani);

"-Lavi, hai să ne jucăm de-a grupul de rugăciune - Grupul Rugul Aprins" (Ioana, 5 ani și jumătate)

"-Vreau să am Biblia mea, așa cum are Gloria!" (Ioana, 7 ani);

"-Mama, nu înțeleg... de ce Evangheliile repetă aceleași lucruri despre viața Domnului Isus?" (Ioana, 7 ani și jumătate);

"-Mami și tati, nu înțeleg, de ce Noe e considerat un om neprihănit, dacă el, după potop s-a îmbătat?" - Geneza cap 9 (Ioana, aproape 8 ani);

"-Mami, mami, am visat că a venit Domnul Isus la mine în cameră și ne-a spus să ne facem bagajul că vine să ne ia acasă!" (Ioana, 7 ani și jumătate);

"-Vreau să merg la un alt grup de casă, aș vrea să am propriul meu grup de casă!" (Ioana, 8 ani);

"-Nu prea mai vreau să merg la grupa mare... aș vrea să stau în biserică!" (Ioana, 8 ani);

"-Aseară, eu și Lavi, înainte să ne culcăm, am citit din Biblie și apoi ne-am rugat pentru familia noastră!" (Ioana, 8 ani);

"-Mami, tu îi iubești pe oameni? Ce înseamnă să îi iubești? Tu cum o faci?" (Ioana, 8 ani și jumătate);

Acum 3 ani, după o întâlnire cu cei ce urmau să ia botezul, întâlnire care a avut loc în Valea Lupului și la care s-a discutat despre famenul etiopian din Faptele Apostolilor cap 8, Ioana a spus lui Daniel : *"-Tati, dar eu cred tot ce s-a vorbit azi la grup, pot să mă botez?"* (Ioana, 9 ani)

"-As vrea să slujesc la copii - la Ariel - grupa bebelușilor"- (Ioana, 9 ani)

"-Psalmul meu preferat e 139!" (Ioana, 9 ani și jumătate);

"- Îmi place foarte mult Evanghelia după Matei. Pasajul meu preferat este cel despre Pilda Semănătorului, Matei capitolul 13!" (Ioana, 11 ani)

"-Mami, tati, trebuie să vă spun ceva: am mărturisit la grup în seara asta că vreau să mă botez!" (vineri, ora 23, data 12 octombrie, 2012, după întâlnirea de grup!)

Aventura continuă!.....

Pasiunea pentru apa... vieții

Doaga este o localitate situată la 23 de Km de Focșani. Nu știu numărul de locuitori, nu știu cu ce se ocupă oamenii din această zonă, de fapt acest sat nici măcar nu există pe harta valorilor României. Totuși, dacă într-o vară vrei să știi ce înseamnă pasiune pentru apă, acest loc uitat de lume îți va aduce în fața ochilor definiția acesteia. „Cel mai tare” unchi din toate timpurile este martorul ocular al unor manifestări acvatice de neuit. Fiecare demonstrație de măiestrie în apă durează patru ore, fără nicio pauză! Singurul om care nu stă nicio secundă pe plajă este Ioana Boca. Litrii înghițiți de apă bună pentru curățarea duodenului, cutiile de bere sau de cola, cioburile de pe fundul apei, ploaia..., nimic nu o împiedică pe „*primas inter nepoates*” să se transforme într-o *fetiță cu piele bătrână*, așa cum spune Tania Ghica. Dacă vrei să știi ce înseamnă pasiune pentru apă trebuie să o cunoști pe Ioana Boca. Nu am mai întâlnit pe nimeni care să iubească apa așa de mult încât să fie gata să facă orice, chiar să ducă gunoiul, pentru o promisiune atât de simplă: vom merge la Doaga!

Dragă Ioana, pasiunea ta este contagioasă. Însă ce este mai spectaculos la tine este evidența primelor semne ale pasiunii pentru un alt fel de apă.

Comportamentul tău, răbdarea și lacrimile tale în relația cu bunica de la Focșani, grija pentru verișoare și frumosul comportament

din timpul verii sunt dovezile evidente ale unei viitoare scufundătoare în alte ape, mult mai dificile, dar mult mai binefăcătoare. Apele descoperirii căilor Domnului și ale întrupării caracterului lui Hristos sunt cele mai frumoase ape în care ne putem coborî vreodată. Ți s-a făcut mult har din copilărie! Ai șansa pe care puțini oameni au avut-o, să ai în jurul tău oameni care să „te convingă” foarte repede în viață că Isus merită orice „litru de apă înghițit”, orice „pășire pe cutii de bere sau cola” și orice „înfruntare cu orice tip de vreme”. Rog pe Mântuitorul nostru, despre Care spui astăzi că este Iubitul inimii tale, să te transforme în cea mai frumoasă prințesă a cerului, gată să lupte în orice bătlie.

Sami, „unchiul preferat”

Voi slăvi pe Mielul Gloriei

Ligia Boca

Duminică, 24 august 1997. Mă aflu în casa unchiului și a mătușii mele, Costel și Doina Ghica, unde, duminică de duminică, 30 de persoane se adunau pentru a studia Biblia. În acea zi specială, bunica Gloriei radia de bucurie și anunța pe oricine intra în casă "Lili a născut o fetiță. Se numește GLORIA".

Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri, că întâlnirea a debutat cu melodia "Voi slăvi pe Mielul Gloriei". Și, în mintea mea, în

acel moment, m-am gândit la micuța Gloria, fetița promisă mamei sale, și m-am întrebat "Oare ce va fi cu acest copilăș?"

Domnul a îngăduit să o văd crescând sub ochii mei. Am putut să o văd cum se transformă din bebelușul Gloria, un bebeluș frumos, cu ochii albaștri, părul creț, într-o fetiță care începe să meargă în piciorușe... pe vârfuri... în copilașul care îl luase pe NU în brațe... în fetița care a început să meargă la grădiniță, și apoi la școală.

Și de câțiva ani o pot vedea săptămână de săptămână la întâlnirile de grup. Gloria este încă o comoară ce nu am descoperit-o în totalitate. Sufletul ei prețios este extrem de frumos. De la o întâlnire la alta, inima ei s-a deschis tot mai mult, s-a lăsat descoperită. Ne-a invitat într-un mod cât se poate de discret în luptele și frământările sale, s-a alipit de cei din grupul de casă cu toată inima.

Voi slăvi pe Mielul tău, draga Gloria, pentru că ai înțeles că adevărata bogăție a vieții tale a fost este și va fi doar EL. Știu că nu îți va fi ușor dar îndrăznește să pășești înainte pentru că EL, Mielul fără cusur, a biruit!

Iar noi, cei din grupul de casă Filadefia, vom încerca să îți fim aproape!

Voi slăvi pe Mielul Gloriei
Regelui Regilor mă-nchin
Voi slăvi pe Mielul Gloriei
Regelui Eu mă-nchin
Și mâinile mi le înalț
Și-naintea Ta vin
Mâinile Mi le Înalț
și mă bucur în Tine
Îmi înalț Mâinile către cer
Lumea-ntreabă de ce
Eu le spun că-mi Iubesc Regele

Un nou nume, o nouă viață

Lucian Radu

Mă bucur pentru tine, Fatima. Numele tău este egiptean, tradus, pentru necunoscători, înseamnă Maria... Mă bucur pentru toți cei ce fac acest pas! E atât de personal și coboară în adâncurile noastre, luminează cele mai întunecate cotloane ale sufletului și e atât de

eliberator. Un drum nou, curat și luminat chiar prin cele mai reci și cutremurătoare momente, o candelă în noapte, e pacea din suflet într-un război străvechi, e calea de ieșire în labirintul vieții... E înțelepciunea care transcende raționalul... e sensul vieții... învierea sufletului... Nu uita ce ai devenit și ce vei deveni. Umbrele trecutului te vor bântui mereu, vei avea de luptat cu acest șarpe străvechi, dar îndrăznește! Nu uita: luptă de partea Biruitorului!

Ziua cea mare

Dragoș, Beta & Deborica

Amintirile cu privire la tine, draga mea Ioana, îmi inundă inima de emoții, bucurie și lacrimi de fericire. Îmi amintesc când te-am văzut prima dată, micuță, drăgălașă și gingașă, îmi amintesc primii pași pe care i-ai făcut, primul surâs pe care mi l-ai dăruit. Îmi amintesc cum împreună cu Dănuța îți cântam "Cine a creat stelele" sau "Înțeleptul casa pe stâncă și-a pus", iar tu chiuiai de bucurie.

Acum mă uit la tine draga mea și nu-mi vine să cred că particip la cel mai important moment din viața ta: unirea cu Hristos prin apa botezului.

Mă bucur că toată frumusețea, gingășia și darurile puse de El în tine le pui la picioarele Creatorului nostru.

Draga noastră nepoțică, suntem alături de tine pe acest drum minunat al unirii cu Hristos pe vecie. Și nu uita niciodată: nu ești și nu vei fi singură.

Cu dragoste
Dragoș, Beta & Deborica

Binecuvântarea lui Dumnezeu

L-am cunoscut pe Domnul la cel de-al cincilea copil pe care îl așteptam. De la trei luni de sarcină medicii mi-au spus că am un copil cu handicap și m-au îndemnat să întrerup sarcina. Niciodată nu mă gândisem la lucrul acesta, pentru că știam că este păcat, acum erau presiuni foarte mari din partea mai multor cadre medicale care încercau să mă convingă că nu este o decizie înțeleaptă și bună ca eu să aduc pe lume copilul. Am suferit mult, simțindu-mă vinovată și mă zbăteam singură plângând, neavând pe nimeni

cu care să mă sfatuiesc sufletește. Într-o zi obișnuită, făcând treaba în casă am auzit gălagie mare afară, copiii strigând cu bucurie din pricina unui om (Valentin Chirica) care venise și le spunea despre Domnul Isus. Frații mei erau acolo și ascultau. Am lăsat totul și am simțit impulsul să merg și eu să vorbesc cu el. I-am povestit durerea mea și el s-a rugat atunci lui Dumnezeu și m-a învățat ca și eu să povestesc Domnului ce este în sufletul meu. Era prima dată când mă rugam așa și mi-a dat pace și liniște cu decizia de a nu avorta. Cu timpul sarcina creștea și niciodată la ecograf medicii nu puteau spune sexul copilului deși eu eram tare

Claudiu Pantiru

Sunt prieten cu Claudiu încă de când eram doar niște copii și căutam să intrăm în tot felul de belele și încurcături. Împreună cu alți 3 prieteni am avut grijă să ne facem un renume în biserica la care mergeam. Renumele îl purtăm și astăzi cu mândrie. Unele lucruri pur și simplu nu se schimbă.

Claudiu este tipul de om care încearcă să găsească scopul în ceea ce este, îl căută în lume, în biserică și în el însuși. Dar nu este chiar cel mai ușor traseu pe care îl poate purta cineva. El obișnuia să fie tipul cu mușchi al grupului, dur, care reușea să ridice chestii grele și putea în același timp să și deseneze foarte frumos. Este un paradox, nu? Dar tocmai de aici reieșea ceea ce este el.

El s-a născut cu un talent extraordinar la desen. Nu sunt un expert și nici măcar un inițiat, dar știu că este foarte talentat. Ceea ce îl caracterizează pe el cel mai bine însă este ambiția pe care o are. În momentul în care și-a propus un lucru, va lupta să obțină acel lucru cu tot ce are. Acest lucru probabil l-a dobândit în urma experienței de viață, dar las acest lucru să îl zică el.

Voiam să vorbesc despre talent și ambiție pentru a vorbi puțin și despre viața lui în Iași. El este la Arhitectură, în anul III. A fost primul care a plecat din micul nostru grup de prieteni și cu siguranță ne-a dat curaj și nouă. Îmi închipui ce greu trebuie să fie cuiva când nu cunoaște pe nimeni la început, să plece de lângă toți prietenii și cunoștințele lui, dar îmi amintesc cât de mult s-a schimbat după primul an de facultate. S-a maturizat mult în felul în care gândea și lucrul ăsta se vedea în felul în care se purta. Dar asta nu înseamnă că nu mai pot sta la o glumă cu el. Doar vede lucrurile diferit.

Ei bine, acum 5 ani, dacă nu mă înșel, un misionar american a

Corodeanu Angelica

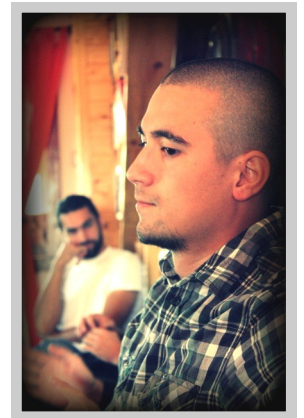
curioasă pentru că aveam patru baieți. Am stat liniștită acasă până aproape de termen când m-am dus la spital crezând că voi naște. Iarăși a fost o presiune mare căci mi s-a spus să mă pregătesc de cezariană, dar gândul că va fi cu handicap nu-l mai aveam căci Domnul mi-l ștersese din suflet. A fost alarmă falsă, nu am născut atunci dar m-am dus acasă și m-am îngrijorat de bani căci nu aveam pentru o cezariană. Am ales să stau liniștită până la urmă. După alte două săptămâni sosise ceasul, m-am dus la spital și acolo am născut natural o fetiță de 3800 g perfect sănătoasă. În tot acest timp, omul care ne-a vestit Evanghelia mai venea pe la noi și povesteam cu bucurie mereu despre cât de mult m-a ajutat Dumnezeu prin el și că Roxana a avut viață pentru că Dumnezeu s-a luptat pentru ea. Eu am învățat să-l cunosc pe acest Dumnezeu, să mă rog Lui cu multă încredere și recunoștință. După un timp, m-am dus la biserica Filocalia, unde am cunoscut creștini și când a venit timpul să mă botez am făcut-o cu toată inima, pentru că Îl cunoșteam pe Dumnezeul acesta pe care am ales să-L urmez. M-am bucurat tare mult când Roxana a întâlnit frații din biserica Neemia, că ei au iubit-o și i-au stârnit curiozitatea de a-L cunoaște pe Isus mai adânc. Am văzut transformările pe care Duhul Sfânt a început să le facă în sufletul ei și cea mai frumoasă este dragostea pentru familie. Dacă aș fi avortat, aș fi avut o conștiință încărcată, aș fi pierdut-o pe Roxana și mângâierea din familie prin mărturia ei.

Azi ia Roxi botezul și nu pot să nu rememorez începutul credinței mele, de aceea i-am scris. Îi doresc să iubească VEȘNIC pe CEL CARE I-A DAT VIAȚĂ

Filip Aostacioaiei

venit în orașul nostru și a dorit să se implice mai mult în grupul nostru de tineri. El făcea niște studii extraordinare asupra Apocalipsei, o interpretare pe care o consider și acum destul de aproape de adevăr. Pe lângă urgii și nenorociri, el ne-a arătat și cum să privim Scriptura ca un întreg și nu pe bucăți. Pentru prima dată îl vedeam pe Claudiu și pe ceilalți interesați de ceea ce se vorbea și mi-am dat seama că este ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Îl iubea pe Domnul, doar că nu înțelegea rostul unei vieți trăite doar după niște reguli. Îl fin minte când mi-a spus că le-a vorbit colegilor despre ceea ce studiam și rămâneam contrariat.

Mă surprinde felul în care Claudiu Îl iubește pe Domnul și urmează calea descoperită de El, face lucrurile cu o credincioșie care mă face să mă simt rușinat uneori, iar înțelegerea Scripturii și a lui Dumnezeu îmi spune că aici nu este doar o curiozitate. Claudiu îmi este ca un frate, iar faptele că decide să se boteze, îmi arată nivelul maturității pe care l-a atins și nu pot decât să mă bucur. Toți anii pe care i-am petrecut împreună au fost minunați și știu că prietenia noastră o să dureze mult după acest moment (sper!). Mulți nu înțeleg cum de suntem prieteni, sincer să fiu, nici eu. Știu doar că mă bucur să mă numesc prietenul lui Claudiu.

Făt Frumos din Lacrimă

Dana Bulgariu

Ce poți scrie despre un suflet așa de special, despre o persoană atât de dragă în doar câteva rânduri?

Pe 15 mai 2000, Ioana și - a a r u n c a t buzduganul în această lume: Vom avea un copilaș! A fost replica ce anunța un șir nesfârșit de binecuvântări ce aveau să curgă înspre familia fratelui meu, deci și a mea deopotrivă. Am iubit-o încă de atunci, având

șansa să locuiesc în aceeași casă cu părinții ei, deci și cu burtica în care creștea și în care făcea tumble, spre deliciul tuturor!

Revelionul din 2000 spre 2001 l-am petrecut cu întreaga suflare din Neemia, sub semnul rugăciunii ca micuța „Esteră” (așa era în plan să se numească) să nu-și dorească să iasă chiar în cea seară din burta gata să explodeze a mămicii ei. Domnul ne-a ascultat, dar cam într-o săptămână făceam, alături de Daniel, cărare pe holurile maternității Cuza Vodă.

Pe la ora 2 după amiază a zilei de 8 ianuarie 2001, după 2 zile întregi de ba naște, ba nu naște, Daniel primește semnalul: acum chiar naște! 2 ore mai târziu, o doamnă asistentă ne aducea o mogâldeață de om, înfășat din cap până-n picioare cu o pelincă, scoțându-i bolfulule în evidență, cu o lacrimă maaaare într-un ochi. Și mi-a pus-o în brațe. În momentul acela m-am îndrăgostit iremediabil și am simțit o fărâma din bucuria unui părinte când își ține pentru prima dată copilul în brațe. Eram atât de emoționată, însă mi-am înghițit toate lacrimile, parcă nici nu aveam curajul să clipesc, ca să nu pierd nici o fracțiune de secundă din priviri minunea din brațele mele. (Oare mai era cineva care nu știa până acum că eu am fost prima care a ținut-o pe Ioana în brațe? Oare cum am omis să vă spun? Greșeala a fost remediată! :))

Ioana a fost unul din cel mai cumiți copii pe care-i cunosc. A crescut cel mai mult printre oameni mari, poate asta a fost unul din motivele pentru care a fost un copil extrem de precoce, a fost un fel de Făt Frumos din Lacrimă, făcând de rușine orice carte de dezvoltare a copiilor: la 4 luni i-au ieșit dinții, câte 3-4 odată (fără plânsete sau febră, bineînțeles), la 7 luni a început să meargă, la 1 an mergea și vorbea destul de bine. La 1 an jumate - 2 ani, spunea poezii la telefon bunicilor ei din Israel, alături de raportul săptămânal: cine a mai fost în vizită, cu cine ne mai întâlnim etc.

Sunt extrem de recunoscătoare lui Dumnezeu că am avut harul să fiu martor, în viața Ioanei, la primii pași, la primul „tițaaaa” (=fetița) când s-a văzut în oglindă, la primii dinți, la prima sperietură pe care a tras-o când, stând câteva minute ghemuită, i-au amorțit picioarele. Am fost martor la întâlnirea Ioanei cu surioara ei, când a adus-o de la spital, și la frustrarea ei că nu era ce se aștepta, că ea n-are voie nici s-o atingă, d-apoi să se joace cu ea (conflictul a fost aplanat cu stabilirea

rolului ei în creșterea și educarea Laviniei, și anume pregătirea pampersilor și aruncarea celor folosiți la gunoi.) Am avut șansa să aud zeci de povești inventate de Ioana, în care elementul comun era că personajul principal fugea după găini. Apoi am aflat primele frământări legate de orientarea în alegerea carierei. La asta, recunosc, n-a prea fost stabilă: prima ei năzuință a fost să devină gunoier, mai exact șofer pe mașina de gunoi, inspirată din această activitate mult așteptată care se întâmpla în fața casei ei în fiecare joi. Apoi s-a reorientat, a vrut să devină impiegat de mișcare la CFR, apoi, după ce a început să meargă la grădiniță, a vrut să devină educatoare, pentru că și ea știe să țipe.

Îmi amintesc cum cucerea pe toată lumea prin frumusețea, drăgălășenia și ochii ei mari și frumoși. Și la întrebarea „De unde ai ochii așa de frumoși?”, ea răspundea fără nicio ezitare și fără nicio urmă de mândrie: „De la Domnul Dumnezeu!”

Vă mărturisesc că Ioana a fost prima persoană căreia i-am spus „Te iubesc!”. N-o făcusem până atunci, pentru că asta se făcea doar în filme, nu în familiile reale, după părerea mea. Cu ea am exersat și i-am spus-o de muulte ori până am avut curajul s-o zic și altora cu voce tare, pentru că era extrem de *iubilă*, și pentru că atunci când ea îmi spunea „Dana, bec” (=Dana, te iubesc), și când mă îmbrățișa strâns-strâns cu mânuțele, știam că vorbește serios...

Am fost atât de uimită când, după ce a răspuns invitației de a veni cu mine la grup acum 2 ani, ea mi-a spus pe drum că ea a vorbit deja cu părinții ei și este hotărâtă ca acesta să fie de acum grupul ei (îmi spunea asta când încă nu ajunsese la grup), pentru că nu e normal să meargă la același grup cu părinții ei, și că oarecum a luat ca un semn invitația mea. Și, ajuns în casa dlui Vali, înainte de a începe grupul, ea a făcut anunțul că ea rămâne la grupul ăsta. Mă întrebam oare când a crescut acest copil. Dar mi-am amintit că ea e de fapt varianta feminină a lui Făt Frumos din Lacrimă, care a crescut în 9 ani ca alții în 20.

Și mai am milioane de lucruri de spus despre ea, și credeți-mă, toate vor duce la aceeași concluzie.

Și după ce m-a anunțat că se căsătorește cu Domnul ei, după ce au trecut șocul momentului, m-am întrebat oare de ce mă mir? Pentru că Ioana a vrut să mai facă asta o dată, la 10 ani, și argumentul care a convins-o că nu e momentul a fost că nu trebuie să-și priveze familia lărgită de o astfel de sărbătoare. Și slavă Domnului că n-a făcut-o atunci, că-i murea o mătușă de emoție. Nici acum nu garantez că va rezista, însă măcar a avut timp să se pregătească!

Draga mea „Făt Frumos”, îți doresc să-ți păstrezi acest ritm de creștere și în cunoașterea Domnului, în slujire, în iertare, în acceptarea și iubirea necondiționată a oamenilor. Și dacă cineva te va întreba vreodată de unde ai inima aceasta mare, fără să-ți asumi vreun merit, să spui hotărât: „De la Domnul Dumnezeu!”

Dana, o mătușă fericită!

PS: Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Muuuult!!!

Lungul drum al încrederii

Când privesc înapoi la viața mea văd peste tot în pulberea anilor strălucind amprenta divină. Dar au fost vremuri când n-am văzut-o și știu că vor mai veni altele când nu voi reuși s-o întrezăresc din cauza ochiului meu slab și ușor de amăgit. Însă prin harul Lui, din când în când am revelația sensului meu în lume și toate etapele îmi par clare, motivate

și mai mult decât atât, indispensabile chiar cursului devenirii mele. Mă uit la micile mele drame, catastrofale în subiectivismul propriu, dar necesare și eliberatoare în planul Tatălui, și mă gândesc la blândețea și răbdarea cu care El a plâns alături de mine (nu pentru tragedia situației, ci pentru durerea și ignoranța mea), m-a vindecat, m-a ridicat și a început să mă învețe încrederea în El.

E o lecție încă grea pentru mintea mea și chiar după atâtea "teme pentru acasă" încă nu pot spune că o înțeleg pe

deplin. Dar privind în urmă, mă pot uita la opera de artă a Tatălui în viața mea și pot spune că toate au fost bune.

Ar trebui să am încredere în El... Am de ce!

Printre aceste "lucruri bune" este Bogdan. Un răspuns la o rugăciune stăruitoare, dar naivă, un om căutat de Dumnezeu și prins prin măiestria "uneltirilor" Lui, prin coincidențe miraculoase, prin căi imprevizibile și surprinzătoare, o întoarcere fulgerătoare în fața căreia de multe ori încercăm un soi de necredință. Să fie posibil? Și totuși, ce este prea greu pentru Dumnezeu? Am învățat pe propria mea piele cât de posibil este imposibilul pentru un copil al Cerului.

Așa că astăzi pot vorbi despre încredere. Am încredere că Dragostea vindecă totul și cucerește totul. Am încredere că Viața e mai tare ca moartea. Am încredere că Domnul face totul cu un gând de pace pe care îl împlinește în noi. Am încredere în dragostea lui Dumnezeu pentru Bogdan. Am încredere în Bogdan. Am încredere în Tatăl.

Și asta e în esență tot ceea ce aș vrea să știe Bogdan azi de la mine: pe oriunde îți va fi dat să treci, să ai încredere!

Maria Radu

Un dar nemeritat

Aș vrea să spun că este meritul meu. Aș vrea să pot spune că datorită neprihănirii văzute de Ioana în viața mea, la rândul ei a decis să-l urmeze pe Dumnezeu. Aș vrea să spun că rugăciunile mele au făcut posibil acest miracol, nașterea din nou a copilului meu. Aș vrea să spun că modul în care eu am trecut prin încercările vieții o determină astăzi pe Ioana să facă acest pas. Aș vrea să spun că disciplinele spirituale mai mult sau mai puțin forțate manifestate în casa noastră o constrâng astăzi pe Ioana să-și lege destinul de Dumnezeu. Dar dacă sunt sincer, îmi dau seama că nimic din toate acestea nu puteau să-i schimbe modul de gândire Ioanei. Și poate fiecare în parte puțin câte puțin a făcut posibilă sărbătoarea de astăzi. Îmi dau seama că despărțit de Trupul Lui nu puteam face nimic și cred că hotărârea Ioanei este mai degrabă conlucrarea tainică a multor mădulare din Neemia. Îmi dau seama că până la urmă este vorba despre har și nimic mai mult. Harul turnat cu ceva ani în urmă în viața mea îl văd turnat astăzi în inima fiicei mele, iar eu pentru har nu pot să fac nimic, pentru că de asta se și numește har.

Ioana si Gloria

În seara de 12 octombrie, Ioana a intrat în casă fericită!

Mama a întrebat-o:

- Ce s-a întâmplat?

- I-am spus domnului Vali că voi lua botezul!

Aș vrea să spun că este meritul meu, al familiei mele, al bisericii, dar mai presus de toate, este meritul Tatălui nostru din Cer, este meritul Domnului Vieții care s-a gândit la Ioana înainte de întemeierea lumii.

Rugăciunea noastră, a parinților tăi pământești, este ca El să te transforme din zi în zi tot mai mult în IOANA (binecuvântarea Domnului) pentru cei din jur, și să ai SOFIA (înțelepciunea) de a te lăsa copleșită în fiecare zi a vieții tale de frumusețea și prospețimea Dumnezeului viu căruia îți predai viața.

Lavinia Maria Boca

În duminica de 14 octombrie, Ioana și Gloria au ieșit fericite din camera Gloriei

Gloria a spus :

-Voi lua botezul!!!

Cele mai frumoase întâmplări din această lună!

Cum să ramâi uimit

"Creștinii sunt niște fraieri". Nu e afirmația mea. Este afirmația Anei Sparivac la una din întâlnirile grupului El-Shadai despre Predica de pe Munte. "Dacă trebuie să întoarcă obrazul, să piardă mereu, să nu răspundă la blesteme, să ierte și să-și iubească vrăjmașii, atunci creștinii arată (scuzați expresia) ca niște fraieri."

Nici nu știți cât m-am bucurat să aud aceste cuvinte rostite de Ana. În sfârșit o persoană care citește

textul ca și cum ar deschide prima dată Biblia: fără prejudecăți, onest, fără lentile și adevăruri deja consumate.

A te naște într-o familie creștină e o mare binecuvântare. Dar, poate exista deopotrivă și un revers al medaliei. Faptul că auzi de mic o mulțime de informații despre Dumnezeu, despre Isus, despre păcat și mântuire, despre Avraam, Moise, David, sau Pavel, poate avea consecințe neașteptate. Prea mulți copii născuți în astfel de familii, când ajung la maturitate, nu mai sunt uimiți de nimic. Deja cunosc foarte mult, și este extrem de dificil ca Dumnezeu să-i mai impresioneze cu ceva.

Ana Sparivac, membră a grupului de casă El-Shadai, venind din Republica Moldova (o pepinieră preferată a acestui grup)

Sebastian Ghica

provine dintr-o familie credincioasă. Dar, spre marea mea bucurie și surpriză, nu a avut niciodată sentimentul că deja știe, că deja cunoaște, că nu mai sunt mistere. Am admirat și admir și acum onestitatea și sinceritatea abordării textului Biblic. Întrebările ei sunt extrem de îndrăznețe, curajoase, uneori la limita credinței. Dar asta înseamnă viața. Asta înseamnă reflecție autentică și personală asupra Adevărului. Și este ceea ce apreciez cel mai mult în dreptul Anei.

Chiar săptămâna aceasta ne mărturisea la grup: "Nu înțeleg de ce Dumnezeu suferă atât de mult și acceptă să sufere atât de mult atunci când cunoaște viitorul și știe oricum că nimeni din generația lui Ieremia nu se va schimba. De ce acceptă să sufere atât de mult Dumnezeu?" Când ai astfel de întrebări, înseamnă că ești pe drumul sfânt al uimirii. Este cel mai bun drum și este garanția creșterii permanente. Chiar decizia botezului Anei a fost precedată de un șir lung de întrebări și uimiri, semn că nimic în viața ei nu se întâmplă mecanic, de dragul tradiției, obiceiului sau pentru conformare și acceptare în comunitate.

În această zi minunată, eu vreau să-i urez Anei să rămână mereu uimită de Isus Hristos. Sunt convins că El are suficiente fațete încât să ne uimească toată eternitatea fără a ne plictisi. Taina vieții, a bucuriei sfinte, a izvorului de apă vie, constă în a rămâne deschis uimirii produse de apariția lui Isus pe drumul Damascului nostru. Ana, continuă să te lași uimită!

Inimă curtată

Dana Ștefan

Este emoționant să faci parte din viața unei fetițe încă din primele ei zile de viață pe pământ și să participi la bucuriile și deciziile vieții ei! Îmi amintesc cu mare bucurie și nostalgie acele zile, când, deși nu eram una din matusile ei iubitoare, tânjeam să îmi vină și mie rândul să stau cu ea, să râd cu poftă de năzbâțiile ei și să mă minunez de "atracția" ei pentru cele de sus!

Îi plăcea să își imite părinții, mătușile și unchii și încă de mică avea Bibliuța ei și se implica și ea să citească alături de ei dimineața, se ruga. Era tare amuzant când așa din toată joaca ei se oprea și numai ce auzeam... pentru Sami, Beta, Dana... se ruga și ea pentru cei iubiți.

Aceste începuturi, pline de farmec și iubire L-au cucerit pe Domnul, și iubirea ce i-a purtat-o o aduce astăzi printre noi să-I declare iubire veșnică.

Fii binecuvântată, dragă Ioana, cu iubire și dăruire și mă rog ca iubirea ta pentru Domnul Isus să aprindă multe inimi pentru veșnicie! Te îmbrățișez cu multă iubire!

La multe vise!

Ioana Boancă

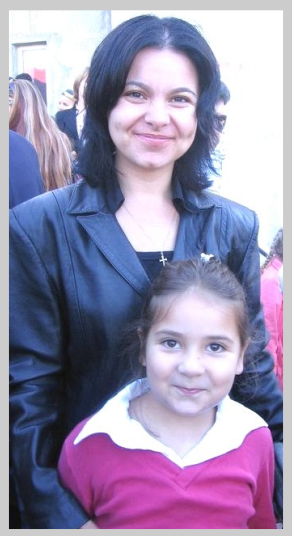
Fă-ți oglindă din cer. Numără-ți binecuvântările în fiecare zi. Și pe ale altora. Vezi minuni. Bucură-te de Soare; de Âla adevărat. Studiază Romani 7. Fă numărătoare inversă până o să-L vezi. Și adună pe cât mai mulți care să te-ajute. Vorbește o noapte întreagă despre El; singur, sau cu cineva care vrea sau nu.

Vorbește o noapte întreagă cu El. Mulțumește-I. Scrie-I scrisori; trimite-le sau nu. Fă schimb de ochi cu El; și-apoi îndrăznește să crezi ce vezi. Acceptă provocările la nivel înalt. Bagă-te-n lupta Lui, cu armele Lui, cu Inima Lui. Fă-ți gândul Lui substituția vieții. Suflecă-ți mâncelile și ia secerișu-n serios.

Nu's sfaturi. 'S visuri. Că dacă tu o să faci asta, poate o s-o faci și altul, și-apoi și altul și altul, și poate și eu, până când o să ne ia pe toți o amnezie de neimaginat. Din aia în care n-o să mai știm că avem ego, și-o să găsim rețeta împotriva oricărei forme de lene. Și puțin cancer de fire pământescă, provenit din exces de sfințenie. Poate-o să ne îmbolnăvim de iertare și-o să devenim obezi de-atâta dragoste de semenii. Pe modelul fizic al Samariteanului. Să suferim de ulcer pe fond de dor de veșniciei; cât mai multe. Să ne lăsăm de furat gânduri nedorite, de cultivat idei în van, de pierdut tone de energie pe ură. Să iubim copilărește și să găsim circumstanțe atenuante la infinit. Să uităm numărătoarea și să nu ne limităm la 70x7. Să alergăm mult, mai departe de marginile pământului dacă-i nevoie, numai să-I grăbim venirea. Să plonjăm cu succes în marea uitării, chiar dacă-i risc de înec.

Visez, că-i moca. Și frumos. Pun-te și tu pe visat, că-i tot moca. Și frumos. Ca să-i molipsești pe cât mai mulți posibil de visat, că-i moca. Și frumos. Pân-o să ne mutăm cu toții Dincolo, să ne trăim visurile la nivel înalt. Literal.

Gândurile unei mame

Când Ioana ne-a anunțat că dorește să se boteze, și eu și Daniel am luat-o în brațe și ne-am bucurat.

Dar abia a doua zi ne-am dat seama ce se întâmplă: fetița noastră cea mare dorește să se logodească cu Mântuitorul!

Ne-am amintit frământările noastre de la începuturi, când ne doream să învățăm cum să fim părinți buni pentru Ioana, cum să îi transmitem o relație cu Domnul și nu reguli? Ne întrebam cum să o ajutăm pe Ioana să iubească Biserica Sa, să își dorească să meargă la întâlnirile de grup și de biserică, fără ca noi să îi strivim alegerea și personalitatea.

Din păcate, nu există rețete, fiecare suflet e unic, suntem așa de diferiți! Contextele din viața de familie sunt unicate, relațiile părinți-copii, la fel de unicate.

Mângâieri din cer

Iubirea a venit încet, suav, s-a oprit lângă mine și mi-a șoptit ușor: Un suflet simplu, de copil, e ce vreau de la tine. O inimă blândă, un duh statornic, o minte curată - proaspătă. Mi-am încordat mușchii gândirii ca să găsesc cel mai eficient și mai rapid algoritm pentru soluționarea cererii, la care doream să răspund cu toată promptitudinea. Mi-am impus exerciții de stoicism și mi-am făcut planuri în pași clari, cu obiective de atins în x zile. Și-am simțit în țipător contrast din nou atingerea firavă și liniștită: O inimă de copil vreau să ai. Mi-am încrunțat din nou ființa, și am decis din nou: *brainstorming* e ce am nevoie, voi face tot posibilul să-mi împing imaginația mai departe de conturul meu, voi păși în gol și voi găsi metoda cea mai fantastic inventivă de recăpătare a inocenței. O inocență pe care de fapt n-o mai credeam posibilă nici în copiii de lângă mine, darămite în mine. Și din nou... Fii ca un copil... N-am înțeles.

Am crescut repede. Am vrut mereu să fiu "mare", pentru că adesea intuiam o discrepanță între unde eram ca vârstă și cum îmi simțeam sufletul, dar mi-am pierdut viziunea de copil prea repede, pe nesimțite, fără să-mi dau seama că mi se fură ceva...

Și, de fapt, când am încetat să mai cred în puterea binelui? În corectitudine și dreptate? În calea îngustă, în biruința binelui asupra răului... din basme? Când am devenit eu personajul negativ? Hoțul viclan, infractorul, ucigașul...? Și sunt. Doamne, numai tu știi că sunt...

Suflet! Ochi mari, obraji rotunzi, zâmbet larg, privire întrebătoare, îmbrățișare lipicioasă și caldă de copil. Inocența Ioanei m-a surprins de la început. Am privit-o suspicioasă, cu ochii mici și sprânceană ridicată a neîncredere, ca pe un caz

Ligia Boca

De când s-a născut Ioana ne-am dorit ca ea să se întâlnească cu Domnul în jurul vârstei de 13 ani! Și ne-am rugat foarte mult pentru aceasta, am postit și am căutat Fața Lui în acest domeniu. Amândoi, și eu și Daniel am fost conștienți că fără implicarea Lui nu vom avea sorț de izbândă în această luptă împotriva curentului.

I-am mulțumit și încă îi mulțumim Domnului pentru că am avut harul să fim înconjurați de oameni care caută ÎMPĂRĂȚIA NEVĂZUTĂ a lui Dumnezeu. Fiecare în parte și-a pus amprenta vieții sale asupra inimii Ioanei - bunicii de la Focșani, bunicii de la Suceava, familia lărgită, toți cei care ne-au călcat pragul casei - din grupul de casă Filadefia, toți finii noștri, și nu în ultimul rând, dl Costel și dna Doina și toată familia lor, Dl Vali și Dna Ramona și grupul de casă El-Roi.

Ioana Boca este rodul suferințelor lui Hristos prin fiecare membru din Biserica Neemia. De aceea, bucurați-vă împreună cu noi, și să săltăm de bucurie alături de cerul întreg pentru că Ioana Sofia Boca a fost pierdută, dar azi a fost găsită!

Și de abia de acum începe ADEVĂRATA AVENTURĂ!...

Amelia Arghir

rar, un fenomen ciudat apărut în lumea mea monotonă de oameni resemnați, lipsită de astfel de pachete explozive de bucurie. M-a încercat chiar un zâmbet de superioritate ascultând-o și privind-o, până când am auzit, ca o

pocnitură ușoară peste ceafă, un soi de revelație... "Remember? Ca un COPIL?"... Mi-am șters urma de mândrie de pe ochi și am încercat să fur secretul. Și încă încerc.

Aș vrea să-mi dezbrac inima de tot ce poartă. Straturi-straturi de dezamăgire, de răutate groasă, de realism, de suferință acută reală și prezentă în față căreia nu mai găsesc scuze și nici speranță, de praf de indiferență și lut de nepăsare. Atâta ciment de ne iubire și să o sfârm cumva, să o arunc în gol, să se desfacă toată piatra de pe ea, și sper că poate-poate, sub toate astea, se va găsi un miez moale și cald și bun și blând și statornic și curat și maleabil, ca din duhul meu, Doamne, să faci ceva, să modelezi ceva. Să faci o Ioana.

Mulțumesc pentru ea, pentru felul ei de a te iubi și urma, o iubesc și eu, și cred că am de învățat de la ea, așa că o păstrez aproape. Căci așa de bun ești Tu, încât mi-ai dat modelul în mărime naturală, convins fiind că nu m-aș prinde niciodată de una singură.

Te îmbrățișez, scumpo! Felicitări pentru botez!

În brațele Tale mă arunc , Doamne

Daniel Boca

Sunt sigur că Gloria știe deja ce o să scriu despre ea, sau cel puțin cum am să încep aceste gânduri. Prima amintire cu Gloriaaaaaa... Era o zi frumoasă de duminică. Serviciul acelei zile se terminase, și cațiva oameni stăteau de vorbă în curtea bisericii. Nu erau prea mulți, însă asta nu pentru că o parte plecase deja acasă, ci pentru că biserica Neemia număra puțin peste 40 de suflete. Printre ei și o fetiță mică cu un păr superb și ochi pe măsură, atrăgea atenția tuturor, pentru că nu prea erau mulți copii în Neemia la acea vreme.

La un moment dat, Gloria se plimba pe marginea de beton peste care acum a fost montată o banca din lemn și se gândește să vadă cum e să sari de la acea înălțime. Deși îmi vine doar până la genunchi înălțimea de la care a sărit Gloria, pentru statura ei era o adevărată provocare. Calculul a fost greșit, lipsa de experiență la aterizări și-a făcut simțită prezența, fapt pentru care Gloria noastră cade în genunchi pe betonul din curte și urmează o simfonie cântată în mod special pe notele de sus. Dar cele sus de tot. ☺

Asta este prima mea amintire cu Gloria, copilul care sare pe beton direct în genunchi, își rupe ciorapii și plânge tare. Când văd cum a crescut Gloria, mă gândesc că acel moment a fost unul important pentru viața ei, mai ales în ceea ce privește înțelegerea luptelor spirituale. Atunci a învățat pe propria-i piele (de la genunchi ☺) că:

Cele mai mari bătălii se duc pe genunchi

Implicarea în aceste lupte atrage după sine multă suferință

Dacă ai curajul să nu-ți ascunzi durerea față de cei din jurul tău, mulți îți sar în ajutor.

Mă bucur enorm de această zi și mă bucur enorm de decizia ta, Gloria. Cred că grupul nostru de casă este îmbogățit prin prezența ta și mă simt provocat să te cunosc mai mult pentru că știu că mai sunt încă multe locașuri nedescoperite în inima ta.

Trăim vremi de har în pustie

El-Roi

Trăim de ani de zile prin grupurile de casă experiențe frumoase, feerice, minunate, dar cu toții știm că anumite momente de extaz și de înălțare sunt evenimente unice și de care nu avem parte prea des. Așa a rânduit Dumnezeu, poate pentru ca să ne amintească în cât mai multe momente,

că mai avem până la destinația finală, sau poate pentru ca să ne învețe lupta credinței. Oricum, repet, sunt momente unice, superbe, și de care ne amintim mult timp, căci ele rămân adânc întipărite în ființa noastră.

Așa a fost întâlnirea din 12 octombrie din anul acesta: toată ziua s-a arătat, de dimineață (așa cum bine îi șade unei zile bune) ca una în care cerul părea că s-a și unit cu pământul, că Raiul este deja al nostru, al tuturor, că bucuria, pacea și neprihănirea se îmbrățișau pe toate străzile Iașului.

A fost ziua când Ioana ne-a surprins pe toți prin decizia ei:

“- Știți, aș vrea să vă fac o marturisire!” au fost cuvintele

Ioanei după prima rundă de rugăciune. O priveam cu toții mirați:

“-Oare ce s-a mai zămislit în inima ei de copil? “

“- Știți, toată săptămâna m-am frământat cu o decizie: DORESC SĂ PRIMESC BOTEZUL!”

Nimeni nu știa, afară de prezbiteri, care își luaseră în calcul organizarea unei sărbători de botezuri, că ar fi posibil acum un astfel de eveniment în Neemia...

Atunci am înțeles că toată minunea din ziua aceea s-a făcut posibilă prin frământarea Ioanei, că îngerii care luptau ca inima ei să-L primească pe Domnul, au coborât în mijlocul nostru prin gândurile ei. Iar îngerii, când vin printre oameni, aduc după ei cerul întreg.

Îți mulțumim, Ioana, pentru ziua de 12 octombrie, îți mulțumim pentru sărbătoarea de azi, Îi mulțumim lui Dumnezeu care te-a adus printe noi (și vasului Său, „Matusica”)... și nu în ultimul rând părinților, în fața cărora îmi dau jos pălăria!

El Roi
prin slujitorii săi de la G3, etajul 9

Lecții de la copii

Elena Ilie

Se spune că cei mai buni profesori nu sunt alții decât înșiși copiii.

Într-adevăr, dacă accepți acest lucru și ești cu luare-aminte la manifestările celor mici, observi că în multe împrejurări te lasă uimit prin felul în care gândesc, acționează și se comportă. Fie în familie sau la școală, copiii "predau", în felul lor specific, adevărate lecții despre sinceritate, curaj, inventivitate, iertare, credincioșie, generozitate. Însuși Isus îi califică pe copii drept etalon pentru sfințenie, smerenie și curăție a inimii - condiție a intrării în Împărăție. (Matei 18:3).

Grupul El-Roi își are și el copilul său, adică "profesorul" în genul descrierii prezentate, în persoana Ioanei Boca. "Ionuț", (așa îmi place să o numesc), mi-a dat multe lecții la întâlnirile noastre de grup.

Mi-a atras atenția punctualitatea cu care sosește de fiecare dată, o calitate pe care cred că orice lider o dorește unora dintre confrați (și surori). De cele mai multe ori, *Ionuț* are ceva de spus din Cuvânt, înviorându-ne astfel inimile, declanșând discuții și întrebări, dezmoțind pe aceia dintre noi care nu prea avem timp de "teme".

Uneori, ne surprinde cu tot felul de bilețele colorate și inimioare al căror mesaj ne stârnește, ne scoate din obișnuit. Copilării, nu-i așa? Dar cât de mult bine aduc unei adunări oboseite de alergările zilei!

Ioana este elevă, și cred că și spre școală pornește cu Isus în inimă și-l păstrează acolo toată ziua. Ioana îi privește pe profesori cu alți ochi decât ceilalți copii, îndatoririle școlare, întâmplările fiecărei zile. Ioana se roagă pentru colegii și pentru profesorii ei, buni sau ne-buni. Ioana trece prin credință fel de fel de teste - nu neapărat de evaluare - la care o supune viața de elev. Toate acestea le-am dedus din mărturisirile ei.

Recent, *Ionuț* a luat o hotărâre MARE : aceea de a mărturisi public cine este Domnul Vieții ei. La grup a spus-o cu emoție mare, până la lacrimi. Ne-a bucurat și pe noi, a bucurat și Cerul; ne-am uitat la ea ca la o minune și am îmbrățișat-o. Bravo, Ioana! Ce lecție minunată predai din nou! Copilărie, adolescență, tinerețe, maturitate... toată viața și veșnicia ta să fie împreună cu Mântuitorul!!!

Claudiu, omul liber

Marius Marfă

S-ar putea zice că îl cunosc pe Claudiu... dar nu este așa.

Prima oară l-am întâlnit la biserică, era pe lângă Filip. Prima impresie a fost aceea a unui băiat dificil, oarecum profilul rebelului, dar purtat de o lumină "ciudată de puternică" în ochii lui, lumină ce desconspira o sete, o foame... Un suflet care căuta cu disperare. Foarte îndrăzneț și stăpân pe sine, jovial și vorbăreț chiar din primele 5 secunde de când ne-am întâlnit. Mi-a plăcut de el

și chiar nu l-am uitat toată ziua... m-am tot gândit la el și m-am rugat pentru el. M-au atras privirea lui și gesturile lui care vorbeau despre cineva care găsisese ceva și care parcă mai căuta ceva. A doua oară când ne-am văzut, l-am invitat la grupul de casă, astfel începând apropierea noastră. Și, cum întotdeauna primele impresii rămân în sfera superficialului și a imperfectului, ceea ce părea rebeliune era de fapt o conștiință foarte prudentă și autonomă, dornică să fie respectată pentru

că ea întâi gândește și apoi alege. Simplu rostit, Claudiu este omul liber. El este cel care trebuie să audă, să înțeleagă și să aleagă. Nu merge cu artificii religioase (ritualuri, dogme, religia care spune că "așa trebuie"). Ce este scris este important pentru el... și scris nu oriunde, ci în Scriptură. Sfera tradiției este abordabilă pentru el doar dacă nu constrânge conștiința religioasă, nu grăbește procesul "coacerii" și creșterii. Și frumos este că am văzut declanșatorul "saltului în gol", și anume declanșatorul credinței orbită de încredere, care spune: chiar dacă nu înțeleg sau nu văd toate implicațiile, eu merg pe mâna lui Cristos, pentru că el a rostit ceva în sfintele Scripturi, pentru că este Dumnezeu. Așa a ajuns să intre în marea sărbătoare a botezurilor. Așa a reinviat o frământare mai veche în inima lui - să intre "oficial și cu acte în regulă" în armata lui Isus.

Iată că am scris despre el, despre Claudiu, deși îl cunosc puțin. Drumul cunoașterii lui este abia la început, și pentru grupul nostru de studiu, dar și pentru Claudiu. Un lucru m-aș ruga și fierbinte mi l-aș dori: să iubească Biserica și Cuvântul Său dincolo de tot ceea ce și-a propus el vreodată. Și în acest creuzet să străbată liber drumul anevoios, dar ascendent și mereu plin de bucurii ale sufletului, și anume modelarea prin suferință spre asemănarea cu Geniul ultim al tuturor lucrurilor, Isus.

Micuța casei a devenit... micuța Împărăției!

Gloriuța.. mult așteptat suflet... pentru care mulți au mijlocit și au stăruit înaintea cerului ca El, Creatorul să-i plămădească sufletul, trupul și cărarea unei vieți depline în El! Pe 23 august 1999 s-a născut ea, micuța familiei... Nu mai eram eu cea mică din familie, ci acum era ea.. Gloria! Întreaga familie a înălțat laude și glorie Celui Viu pentru această minune mică. Îmi aduc aminte și acum cu claritate când a fost adusă acasă... un ghemotoc de copil, cu făcuca albă, părul negru și ochisorii albaștri. Prețuită și iubită era mititica Gloria și îmbrățișată de inimile bunicilor, care nu mai puteau de fericire! Sunt multe clipe ce mi le amintesc despre Gloria...

A fost și o seară a groazei, pe care nu o voi uita. Părinții mei, împreună cu Lili și bunicii plecaseră la o petrecere lungă de noapte, iar noi, cei trei viteji verișori am rămas să purtăm de grijă fetiței cu ochisori frumoși și o gurița maaree... nu vă închipuiți cât de mare! O purtam fiecare din brațe în brațe... o legănam... dar nimic nu oprea plânsul dureros al micuței. Pe la 4 dimineata.. eu și Oti eram sfârșite pe fotoliu, iar Iuli, după o prelungă luptă de legănare, reușise să o liniștească și să îi biruiască glăsciorul... O, ce noapte lungă, și ce bucurie când au venit părinții și ne-au preluat misiunea. Apoi, îmi aduc aminte când avea vreo 3 anișori și venea cu Lili la noi în vizită în apartamentul din Oancea. După ce ne jucam cu ea, cânta la pianul din camera lui Sebi, râdeam cu ea, deodată se încăpățâna într-un fel misterios și nu mai dorea să ne spună nimic la plecare, nici să ne mai ofere vreun zâmbet, ci doar o făcuță încruntată și supărată... un sufletel de neînțeles pe atunci... Apoi îmi amintesc când era cu bunicu prin parc și alături de o prietenă, fără să realizeze au plecat de lângă bunicu să se plimbe prin cartier, fără să știe că în tot acest timp, bunicul le căuta cu lacrimi în ochi, gata să anunțe Poliția că micul îngerăș a dispărut. Îmi aduc aminte când bunica a plecat la Domnul, cât de

ce mie mi-a fost luat. Dacă ai ști ce greu scoate la iveală inima noastră de oameni această bucurie și ce drum lung să fie transformată, mai ales când în cauză e inima mea îndărătnică.

În ziua când ai ieșit cu mămica ta din spital, un alt dar mi-a fost dat, acela de a fi singura liberă să îi pot ajuta pe părinții tăi. Cu ce crezi? Să te port pe brațele mele spre casa ta, să fii prima mână care te așează în pătuțul din dormitorul călduros al familiei tale. Îmi aduc aminte și acum degețelele tale mici și gingășia chipului tău ceresc. Erai primul bebeluș lângă care stăteam așa de aproape. Îmi tăiai respirația, și te priveam ca și cum erai venită dintr-o altă lume, o lume neatinsă de ce este stricat, o lume în care bunătatea și sfințenia erau maxime, căci doar așa puteai avea acel chip angelic.

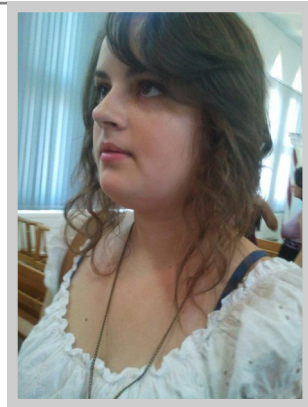
Spre Stăpânul acestei lumi merge drumul tău de atunci încolo, iar astăzi, când l-ai întins mâna să îți așeze inelul iubirii Sale pe deget, nu pot decât să cad înaintea Lui și să Îi mulțumesc pentru magia clipelor pe care ai ajuns să le trăiești și să mă rog să toarne din înălțimea stăpânirii Sale o suflare de credință în căușul inimii tale de fecioară, pentru războiul ce urmează.

"Ești frumoasă de tot, iubită, și nu ai nici un cusur!"

Lavinia și Benu Clim

mult a suferit Gloriuța.. și cum învăța de mică să nădăjduiască în Înviere și să creadă în Cel ce o purta în Sânul Său pe bunicuța ei preaiubită! Câte și câte amintiri prețioase despre micuța familiei... Iar astăzi sărbătorim o minune a învierii. Iată că Gloria a devenit micuța Împărăției Cerești și Tatăl Creator a întins masa de sărbătoare în Ceruri! A invitat îngerii să înalțe paharul biruinței, heruvimii privesc uimiți la slava ce s-a născut în inima ei, făpturile cerești sunt uimite de moartea ce a fost înghițită de lumina din viața ei, și nu în ultimul rând, sunt sigură că la masa aceasta de Sus, undeva lângă Isus stau și preamăresc lucrarea tainică din sufletul ei, bunica, bunicul și Doina, mătușa ei, care au iubit-o nespuse de mult, care au înălțat rugăciuni fierbinți pentru ea, care și-au sfârșit alergarea credinței cu nădejdea că această chemare a lui Isus va deveni și pentru Gloria cea mai prețioasă luptă pentru întreaga ei existență.

O, ce sărbătoare frumoasă este astăzi! Gloria noastră dragă, dorim cu toată inima să rămâi până la sfârșit o micuță a Împărăției și în anii credinței, El să te învețe taina aceasta de a rămâne copil în planul Său! Îți dorim să găsești în crucea lui Isus cea mai mare onoare pentru tine, să porți cu bucurie fiecare ocară din pricina Numelui Său și să faci din El pasiunea alergării tale pe acest pământ. Să fii gata să accepți provocările credinței, să fii gata să nu îți oprești nicio clipă zborul pe care acum abia l-ai început, ci ale tale aripi să învețe taina înălțare a inimii în procesul creșterii spirituale! Te iubim mult! Și fii binecuvântată, micuță prescumpă a Împărăției!

Dragă Ioana, Otilia Ghica

Nașterea ta a fost ca un dar pentru sufletul meu, pentru că ai fost dăruită părinților tăi la două luni după ce același Darnic dător de daruri a făcut ca eu să pierd o sarcină. A fost primul moment în care Tatăl meu mi-a spus că mă va învăța, pas cu pas, să mă bucur cu cei ce se bucură deși eu plâng pentru că ei au ceea

ce mie mi-a fost luat. Dacă ai ști ce greu scoate la iveală inima noastră de oameni această bucurie și ce drum lung să fie transformată, mai ales când în cauză e inima mea îndărătnică.

În ziua când ai ieșit cu mămica ta din spital, un alt dar mi-a fost dat, acela de a fi singura liberă să îi pot ajuta pe părinții tăi. Cu ce crezi? Să te port pe brațele mele spre casa ta, să fii prima mână care te așează în pătuțul din dormitorul călduros al familiei tale. Îmi aduc aminte și acum degețelele tale mici și gingășia chipului tău ceresc. Erai primul bebeluș lângă care stăteam așa de aproape. Îmi tăiai respirația, și te priveam ca și cum erai venită dintr-o altă lume, o lume neatinsă de ce este stricat, o lume în care bunătatea și sfințenia erau maxime, căci doar așa puteai avea acel chip angelic.

Spre Stăpânul acestei lumi merge drumul tău de atunci încolo, iar astăzi, când l-ai întins mâna să îți așeze inelul iubirii Sale pe deget, nu pot decât să cad înaintea Lui și să Îi mulțumesc pentru magia clipelor pe care ai ajuns să le trăiești și să mă rog să toarne din înălțimea stăpânirii Sale o suflare de credință în căușul inimii tale de fecioară, pentru războiul ce urmează.

"Ești frumoasă de tot, iubită, și nu ai nici un cusur!"

Spre libertate Maria Radu

Fatima - un suflet cald și liber, de o autenticitate necenzurată, o frumusețe exotică, cu multe profunzimi și aripi care așteaptă să se înalțe. O prietenă dragă și un om deosebit, de o inteligență ascuțită, cu multe subtilități și locuri tainice, dar, înainte de toate, o căutătoare.

Poate că noi de multe ori am avut inimile prea strâmte și mințile prea rigide pentru a oferi răspunsurile de care ea avea nevoie, atât intelectual cât și afectiv, dar Domnul, în credințioșia Lui, a avut grijă să orchestreze totul, chiar și micile (și marile) noastre gafe și ezitări, pentru a pava cu aur drumul Fatimei spre libertate.

Acum, este în pragul marii eliberări, pe malurile Iordanului, așteptând să treacă din robie în țara promisă, de la moarte la viață...

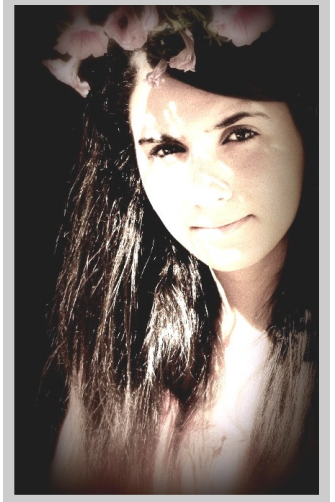
Domnul să-ți ție lumina aprinsă și dragostea vie, scumpa noastră Fatima! Ești o minune și o dovadă a Dragostei cu "D" care se reflectă în tine din El!

Roxana - un dar neașteptat

Roxana Clim

Acum doi ani, contextul vieții mele era foarte dificil, nimic nu ieșea după speranțele mele și, mai mult, scenariile de care mă temeam mai rău, s-au împlinit. Când nu am mai putut face eu nimic, m-am lăsat în mâna Domnului... A fost pentru prima dată în viața mea când am învățat să merg după Domnul și nu înaintea Lui, silită de context, și nu din drag și încredere, însă au venit credința, plăcerea, bucuria, iubirea și slava mai pe urmă. Eram deschisă la orice direcții dicta Cerul. Așa încât am primit să merg, printre voluntari, într-o tabără la Zugreni cu 40 de copii de la Fundația Iosif. M-am dus cu temere de un context nou - copii. Am cunoscut însă suflete așa de speciale, fiecare cu povești de viață grele. Am trăit în acea tabără tot ce am învățat în comunitatea Neemia: să mă ofer la orice era nevoie de mine, să fac lucrurile ca pentru Domnul, să confrunt oameni, să-mi cer iertare, să-mi recunosc gafele, să mă bucur de comuniunea în duh cu Ștefan și Sebi, să las confortul deoparte și să mă dau cu toată inima copiilor, să nu am voie să obolesc. Nu știu cum s-a apropiat Roxana de mine. Nu-mi amintesc deloc începutul. Îmi amintesc amiezile când stăteam în balcon cu mai mulți copii și vorbeam pe diferite teme și era și Roxana acolo. Mi-am propus să nu favorizez pe niciun copil și să-i iubesc și respect pe fiecare, iar dacă va fi vreunul care să vrea să rămână în viața mea, să fiu deschisă. Perioada de viață se suprapunea cu așteptarea de noi ucenici de la Domnul pentru mine, dar nu mi-a trecut deloc prin minte că mi-ar dăruia pe cineva dinafara bisericii, și mai ales un copil! Când ne-am întors în Iași, Roxi și cu fratele ei, Alex, au vrut să ne mai întâlnim, și am ieșit deseori. Am fost să le cunosc părinții și să mă prezint și eu lor. Tatăl, Nicu, e un gospodar serios iar mama, Angelica, este un creștin de la biserica Filocalia care are ravna Evangheliei în sânge. Cel mai mult iubește să vestească oamenilor iubirea Mântuirii. Și am văzut cum Roxana începe

să rămână în viața mea, un copil de 12 ani. Venea la biserica de casa El-Shadai, la întâlnirea de duminică, iar eu a trebuit să învăț să relaționez cu cineva micuț. După câteva luni mi-am dat seama că m-am cam făcut cu un ucenic! L-am luat ca de la Domnul și s-a făcut un an jumătate de-atunci, dar am sentimentul că au trecut vreo patru ani, așa mult mi-a schimbat și mie viața. Despre botez cred că am vorbit o singură dată, când s-a mirat ea de cineva care se botează la vârsta de 13 ani (cred că Rebeca Bagiu). Nu-și pusese problema, pentru că ea știa că nu ai voie să iei botezul decât pe la 16-18 ani. A fost pentru mine o provocare relația cu Roxi, pentru că vine din mediul evanghelic iar eu nu, și nu am știut care sunt prejudecățile și bolile spirituale pe care le adună un copil și L-am întrebat de vreo două ori pe Domnul, dacă nu a confundat cumva ucenicii când i-a împărțit. A fost bună ocazia să mă smeresc și să caut ajutor atât la El, cât și la prietenele mele din biserică. Ca încheiere, de când Roxi s-a decis să se logodească cu Isus, schimbarea cea mai evidentă în viața ei este dragostea: poate iubi mai mult și familia ei depune mărturie. Mă bucur de hotărârea sa de a-l da mâna lui Hristos, și-i doresc o viață de dragoste, încredere și sacrificiu pentru El. Să descopere tot mai mult că răsplata pe care o caută și pe care o primește este Persoana Dragului Mântuitor.

Dragă Ioana,

Acum 14 ani de zile, îmi amintesc ca și cum a fost ieri... eram un copil, cu o privire jucăușă și naivă, neștiind pe ce lume mă aflu și ce înseamnă viața cu adevărat. Dar în anul acela din 1998, un singur lucru am știut cu claritate și nimeni și nimic nu ar fi putut să mă oprească.. știam că doresc să îmi

urmez Regele, să îl iubesc, să îl cunosc și să trăiesc doar pentru El. O dorință arzătoare mă umpluse în anul acela... lacrimi de dragoste pentru Cel ce murise pentru mine, bucuria de a vesti tuturor comoara ce o găsisem.. Toate acestea le simțeam cu o putere ce nimeni nu o putea clătina în inima mea. Apoi, în ziua de 16 august 1998, am pășit în apă, am rostit un DA hotărât, plin de iubire, chiar dacă puține înțelegeam eu despre ce înseamnă drumul credinței. Nu știam ce înseamnă purtarea crucii în adevărata ei dimensiune, nu pricepeam ce înseamna alergarea aceasta, și nici pierderile ce aveau să urmeze, dar care aveau să mă

Laviania și Benu Clim

conducă la adevărata comoară, așa cum avea Tatăl să îmi descopere în anii ce au urmat! Dar cu toate acestea, știu că în ziua aceea, Isus m-a stâns în brațe și m-a iubit și mi-a făcut harul și onoarea de-L urma pe drumul acesta. Astăzi mă uit în urmă și văd cum în cei 14 ani care au trecut, El a rămas credincios iubirii cu care m-a primit în ziua aceea. El m-a învățat multe lucruri despre bătăliile credinței și nu m-a părăsit nici chiar atunci când eu mi-am uitat legământul și L-am părăsit.

Draga Ioana.. un mare har ți se face să începi drumul credinței din pruncie.. să începi aventura credinței de astăzi, de la 12 ani! Îți dorim ca dragostea, sinceritatea și bucuria cu care ai ales să Îl urmezi acum să nu te părăsească niciodată. Drumul abia începe... călătoria abia se deschide pentru viața ta... Fie ca inima ta să păstreze și să crească aceasta dorința puternică de a merge pe urmele Lui până la capăt, și nimic și nimeni să nu te oprească! Vei culege în fiecare an al credinței mai mult din El și vei rămâne fascinată să descoperi și să redescoperi gândurile Lui infinte pentru viața ta și pentru Împărăția Lui, pentru care te cheama să lupți! Te privesc și plâng cu bucurie astăzi când te văd pășind în apă, rostind acel DA sincer și plin de pasiune! Fie ca acest DA să îl păstrezi în orice vreme pentru Isus! Fii binecuvântată!

Misterul Legământului

Roxi Clim

Anul trecut, când Cristina Sparivac s-a întors în Republica Moldova și s-a căsătorit, eu m-am decis să locuiesc singură în cameră, în chiria în care

stau. M-am gândit că e un timp potrivit ca după ani de zile de locuit cu cineva, să îmi iau un timp de meditație și singurătate. În același timp, sora ei, Ana Sparivac a venit în anul I la FEAA, iar eu m-am oferit să am grijă de ea ajutând-o cu orientarea în Iași, arătându-i drumul până la biserică și alte detalii pe care ea mi le cerea când avea nevoie. Ana fiind o fire independentă, rar auzeam una de alta, ea locuind în cartierul Mircea. Eu eram atentă prin biserică să văd răspunsul la cererea mea de ucenici de la Domnul. Am stat singură în cameră vreo trei luni, timp în care, din frământările mele cu Domnul, îmi dădeam seama că nu există variantă mai bună să slujești un om decât avându-l foarte aproape (în camera ta). Mă temeam să o iau de la capăt cu cineva nou. Dar la un moment dat, Ana a vrut să se mute din chiria ei, și discutând am decis să ne luăm o săptămână de gândire, să punem înaintea Domnului și apoi să vorbim dacă să ne mutăm împreună.

După sarbătorile de iarnă ne-am întâlnit, amândouă pregătite în duhul să facem mișcarea! Între timp, Ana a venit cu mine la El-Shadai pentru că își dorea să se integreze atât în biserica mare cât și la o biserică de casă, așa cum o îndemnase și sora ei, Cristina. A fost o turnură pentru mine, de la calea sigură că voi locui singură, la a sta în cameră cu cineva cu 11 ani mai tânăr... m-a surprins iar Domnul, cu ideile Sale. Dar am mers pe mâna Lui, foarte recunoscătoare pentru că se implica în viața mea. Am descoperit-o pe Ana cu foarte mult bun simț, simpatică, organizată, harnică și serioasă! Mi-a plăcut de ea. Și cum timpul a trecut, lucrurile au mers de la sine. Și m-am prins că Domnul mi-a trimis, în felul Lui, încă un om prin care să mă cioplească și pe care să-l iubesc. De botez mi-a zis Ana într-o dimineață, când ne-am trezit și făceam patul. A gândit bine, a întors pe toate părțile și nu a zis celorlalți, până nu a fost sigură de inima ei. Mi-a plăcut o imagine pe care mi-a povestit-o odată: era în tramvai și uitându-se la cuplurile de acolo se întreba cum oamenii aceia, dacă vor să fie împreună, evită legătura cu acte. Ce sens are să spui că vrei să fii cu cineva, dar nu vrei să te căsătorești cu el. Și Duhul Domnului i-a spus că același lucru este și în relația cu Isus: un nonsens, să spui că vrei să fii în relație cu El, dar nu vrei să fii botezat. Îi doresc să nu se oprească din zborul spre Cer și să facă parte din cei care iubesc cu adevărat și până la capăt! Viața continuă cu o nouă resursă!

Frânturi de conversație

Sergiu & Johanna

S: Andrei mă corecta.
J: M-a ajutat să-mi descopăr engrama.
S&J: La început, am apreciat tona de cunoștințe.
S: După, mi-a fost amic de răs.
Apoi, ai venit și tu.
Atunci am răs și mai mult.

S: După, Andrei a început să crească mult. A aflat de Domnul.

S&J: M-a uimit cât de repede crește.

S: Între timp, tot râdeam.

J: M-a mirat că a vrut să vină la biserică. M-am bucurat apoi.

S: Și-a exersat darul de evanghelist pe mine. Și merge foarte bine.

J: Și binecuvântările de frate...

S&J: Andrei e omul Domnului care cheamă și pe alții alături.

Tud, Anca, Teo & Pav

Domnul dragoste vrea, și vrea inima ta, nu vrea vorbe...

J: De mine...

Am început să studiem Biblia. De la scrisoarea a V-a.

Echipe de redacție

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,

Irina Andriciuc,
Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,
Patricia Krișan,
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Ștefan Mihai

Tehnoredactare:

Daniel Bosincianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosincianu

Secretar de redacție:

Dana Bulgariu

Echipe de serviciu:

Mariana Pricope – responsabil de număr
Daniel Bosincianu – tehnoredactor
Ada Dumitriu - corrector
Ștefan Mihai - revizor

grauntedemustar@yahoo.com